

frembyder der sig 2 forskjellige Forhold for vor Betragtning: Gaar Regjeringen ind paa vort Forslag, saa er det sikkert, saaledes som den høitærede Justitsminister har oplyst, at da vilde den anerkende, at den ikke kunde sende disse bestemte udførelse Personer ind i det tydske Forbundscontingent, men derved tage vi ingenlunde Myndigheden fra Regjeringen til, med Undtagelse af det saaledes udførelse Mandskab, at kunne det, forsaavidt den forud havde denne Myndighed. Men Regjeringen kan ogsaa, hvis den vil bruge den Fremgangsmaade, at nægte Samtykke til Loven, da bruge Reserven, hvortil der ikke er knyttet den Betingelse, hvorefter der for Dieblicket er Tale. Man seer altsaa, at det, man vil gjøre, kun faaer sin Virkning langt ud i Tiden, og hvem veed da, om ikke Forholdene efter al Sandsynlighed ere anderledes ordnede. Men er der ikke i Grunden en Imødefommen mod Regjeringen ved at vedtage dette Forslag? Anekjender man ikke derved, at Regjeringen har en Bemyndigelse til at bruge Danmarks Riges Landmagt som tydske Forbundscontingent, hvis der ikke træder en saadan særegen Bestemmelse ind, som hindrer den dert, og at den altsaa har Ret til, paa denne Maade at bruge de øvrige Tropper, til hvilke den særegne Bestemmelse ikke har Hensyn? Det gaaer saaledes i dette Tilfælde, som det saa ofte gaaer, at man let kommer til at handle i med sit egentlige Formaal (Hør!). Dersom man siger, at Regjeringen ikke har denne Myndighed, saa faaer Regjeringen heller ikke denne Myndighed, ved ikke at antage Forslaget. Med hvor megen Barme og hvor stort Talent derfor end dette Ændringsforslag er blevet forsvaret, skønt jeg dog saaledes ikke, at det kan have nogen practisk Betydning, men troer endog, at det kan være ikke lidet betænkeligt for det, man vil fremme. Det forekommer mig ogsaa, at det var tydeligt, at den Rigsdagsmand, som

heldigst forsvarede Forslaget, nemlig Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), uagtet Forsvarets Barme dog ikke tænkte paa at holde fast ved, at dette Ændringsforslag skulde gaae igjennem. Man kan altsaa nu gaae to Veie, enten at vedtage Justitsministerens Ændringsforslag, eller ogsaa vedtage Udvalgets Forslag med en bestemt Overbeviisning om, at man vil ændre det ved 3die Behandling. Hvilken af disse to Fremgangsmaader vi nu ville følge, anseer jeg for at være temmelig ligegyldigt. Jeg for mit Vedkommende ønsker dog nok at stemme i med Justitsministerens Ændringsforslag og for Udvalgets, men med den bestemte Udtalelse, at jeg agter at stemme for en Forandring ved 3die Behandling. Jeg antager nemlig, at det har en vis Betydning, naar Thinget stemmer paa denne Maade; det er nemlig det Samme, som om det fatter den Resolution: at det ikke anseer Ministeriet for bemyndiget til at tilraade Hans Majestæt at bruge nogen Deel af Rigets Landmagt som tydske Forbundscontingent. Hvis man derimod skulde foretrække den anden Fremgangsmaade, strax at stemme for Justitsministerens Ændringsforslag, da vil jeg haabe, at det ærede Udvalg vil give Thinget Leilighed til at fatte en saadan Resolution, hvorved Thingets Ansættelse om dette Retsforhold kan træde frem. Er nu Ministeriet af en anden Mening i denne Henseende, da kan det være os meget ligegyldigt, naar det blot ikke træder practisk frem; skeer dette derimod, da vide vi jo paa hvad Maade man skal afgjøre en saadan Meningsforskjel. Hvorvidt man vil bruge de Midler, man i denne Henseende har, vil vistnok afhænge af Misbrugenes Omfang og andre Omstændigheder, som jeg ikke her skal gaae ind paa at udvise. Jeg troer, at Ministeriet er tilstrækkeligt advaret, hvilken Fremgangsmaade man end med Hensyn til den foreliggende Sag maatte bruge.